

VIRREB LANKÓ

A dalünnep után.

Bezajlott a dalünnep is,
Már ennek is vége,
Lecsendesült, elhallgatott
A sok hangos gége —
Elszállt a dal, a szív üdve,
Csak a visszhang cseng fülünkbe'.

Csak alig hogy mint jövőről
Szóltunk, beszélgeténk:
Már mint multat emlegetjük —
Távolból int felénk . . . . .
Gyors szárnyakon száll az idő,
Multtá válik jelen s jövő.

Am hadd muljék és enyészzen
Minden a föld színén,
Csak a szivből ki ne haljon
A honfi-érezmény —
Szeressük az édes hazát,
A hazának édes dalát.

Ha elmúlt is a dalünnep,
Zengjen a magyar dal,
Kárpátoktól Adriáig
Zengjük dalos ajkkal:
„Édes hazánk, édes dalunk,
Érted élünk, érted halunk!”

Pityi Palkó.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap
Előfizetési ár negyedévre 1 forint 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

A SZIGORU HÁZIÚR.

Ugy félt szegényke a háziúrtól. Hogyne?... mikor olyan szigoru! A minap is kidobott egy családot, pedig azok nem voltak olyan rongyosak, mint ők. Selyembén, csipkében jártak, sok ur járt hozzájuk hintóban; 8 szobás lakásuk volt, nem picinyke, lucskos pinczehelyiség, mint az övek.

Kidobta őket. Nem tudja miért. Talán ők sem tudtak fizetni?

Ugy félt szegényke a háziúrtól!

Pedig mióta apjának sápadt homlokáról lemosták a vért, mióta anyját betegen hozták haza a névtelen temetőszéli sirhanttól, mindig itt laknak a pincze-oduban s mindig pontosan fizette a házbért. Miből?! Kérdezzétek meg a csendes éjszakáktól, melynek némaságát a varrógép zakatolása annyiszor megzavará. Miből?... Nézzetek arra a szép, szende női arcra, melyből a pincze fülledt levegője s az álmatlan éjszakák elkergették az ifjuság rózsás varázsát. Miből? Nézzétek meg a sápadt leány tüzúrásoktól dagadt ujjait... abból!

Ugy félt a szigoru háziúrtól! Szép, értelmes szeméből a fájdalom harmata gyöngyözik sápadt, beteges arczára. Lenge természetével odasimul a rozszant ágyban mozdulatlanul fekvő beteghez.

— Ugy-e anyám, nem fognak bennünket az utcára dobni? Ugy-e nem, édes anyácskám?

A beteg kifejezéstelen arczczal, merev tekintettel bámul maga elé a légbé. Száraz, összeaszott kezeit fölemeli s mintha messze, messze, a szellemek világában lakozóval beszélne, megszólal:

— Hallod a dördülést? Fegyver-e, vagy ajtó? Vízet! Vízet hamar! Látod? Véres a feje... véres! Gyáva volt!... Ő véresen fut... mi itt maradunk!... Nyomor, kétségbeesett küzdelem! Látod azt a véres sirhalmot? Megátkoztam!... Megátkoztam s ő ide, ide ütött, s az fáj!... Ide!... — A beteg homlokához kap.

Órült!... Órült anyja mellett tölti martyréletét a szép leány! Nappal ápolja, dédelgeti az órültet s mikor dajka-danákkal elaltatja, géphez ül s dolgozik, hogy legyen betevő falatja az órültnek. De mikor most hiába minden mese, dana, éjjel sem hagyják nyugodni az anyát a véres víziók. Kísérti a véres sirhant. — Nem dolgozhatott. A beteg enni kért. Oda ment az összetakarított lakbér! A beteg enni kért?

Nem tudja, nem érzi ő, hogy nincs! — Nincs! és most már a házmester jelentette, hogy „jön a háziúr!”

Jön! ez annyi, hogy kidobhatja!

Mit csinál akkor? Nem ő, de a beteg! s a szép leány keservesen sir.

Köryein keresztül látja magát fényes palotában, hol intése parancs a szolgaseregnek, hol fény, pompa, rang, tekintély, bálványozók serege van jelen. Hol az apa dobálja a pénzt, mig... mig egy lövés mindent elhomályosít. Tönkre ment.

Az órült ismét morogja: Gyáva volt!... Fény... ő véresen fut... nyomor! — —

Milyen jó volt akkor! Nem! Jobb így! Csak dolgozni tudott volna; hiszen nem volt panasza. Nem vágyott senkihez, semmiért. Mellette volt mindene s ez neki elég volt: a beteg!

Mi az? A leány borzadva veti föl fejét. Léptek!... a háziúr! A szigoru háziúr!!

Kidobja?

Mi lesz a beteggel?...

Olyan szigoru, pedig még olyan fiatal!...

— Sajnálom kisasszony, de tovább nem várhatok. — mond kemény hangon a háziúr — én értékesítem a lakást, kiadom másnak! Holnapra...

A szép leány a beteghez simul.

— Hallod? Holnapra! Mit tegyek veled? Kint az utcán a szél kavarja a havat, jégcsapok hullanak beteg fejedre, fedetlen lábad alatt nyikorogni fog a hó, de az hideg lesz! Hideg... nagyon hideg!... Ne félj, majd viszlek én! Elbirlak én, kedves anyám! Betakarlak, czipőmet reád adom. Nekem nem árt, ha fázom is. Én erős vagyok! Megyünk? De hová?... Ki a véres sirhoz. Meglátogatjuk!

A háziúr arczáról eltűnt a szigoruság jellege. Valami szokatlan, előtte ismeretlen érzés töltötte el lényét. Lába gyökeret vert. Tekintete a szép, odaadó arcra tapadt...

Szánalmat érez? Ő, a szigoru háziúr?... Nem!

— Kisasszony, önöknek el kell hagyni a lakást, mert én már másnak kiadtam...

A szép leány felegyenesedik.

— Értettem, holnap megyünk... Megyünk ugy-e anyám, megyünk?...

Mi a szerelem? Ki a lélekbe lát, ki a lelket vezérli, az érti csupán... „Szüli a perc, váratlan, hirtelen...”

A háziúr megragadja a szép leány tüzúrásoktól dagadt kezét és azt ajkához emeli.

— Mit mivel?

— Önnek el kell hagyni e lakást, hogy velem jöjjön, mint nőm, mint istennőm! Angyal, ki martyrságra vállalkozott. Gyöngy, melyet keresve kerestem s most föllelek!... Neked nem itt a helyed, de fent és nekem lábaidnál.

— Hallod, anyám? Ó nem dobat ki... Ó... ő... hallod?... hallod, mit mond? — — —

A beteg anya mintha megeléknült volna, a szemek, mintha visszanyerték volna tűzüket, összaszott karjával keblére szoritja mindkettő fejét s a szigorú házi úr nem resteli beteg „anyjának” homlokát megcsókolni!

Azóta a pinczelakást ingyen adja ki a jóságos háziúr.

Csillag M.

Jól ég.

Egy kocsin utazott a végrehajtó ur egy fősvény járásbíróval, ki pompás speciálitás-szivarokat füstölt, míg ő neki csak szerény két krajezáros kuba nyomta oldalzsébét. Megeresztett hát egy gyöngeszálát.

— Ejnye de jól ég a szivarja, tekintetes ur?

Elértette a fősvény és sietett a válaszsálla:

— Az ám, pompásan ég: *nincsen párja!*

Nem is vett többet elő az uton.

Női kíváncsiság.

A jutalmak kiosztása érdekében ülést tartottak a zsüri-tagok. Midőn az ülés után a zsüri-tagok egyike hazament, felesége égvén a kíváncsiságtól, hizelegve kérdezte férjét:

— Mit végeztetek, édes férjem?

— *Azt, kedvesem, hogy a titkot nem szabad elárulni az asszonyok előtt.*

Hűség jutalma.

— Ne félj, kedves szolgálóm, — szölt a fukar ur szolgálójához. Megemlékezem rólad végrendeletemben; tudom, hogy a hagyomány után jól ihatol.

Megörült a szolga és kitarott legnagyobb hűséggel ura holtá napjáig. Mire aztán felbontották a végrendeletet, kitünt belőle, hogy ura egy sós heringet hagyományozott neki. Erre aztán ihatott.

A látszat csál.

A férj egyik barátjával a körbe indul.

— *Édes férjecském ne soká maradj, lásd, ha tőlem távol vagy lelkem, olyan elhagyottnak érzem magam, mindig veled óhajtanék lenni. — Mondja hizelegve neje.*

— *Ez aztán a jó feleség! De boldog lehetsz barátom, kiált fel utközben a férj barátja.*

— *Az ám, — válaszolja ő sóhajtván, — mások előtt úgy látszik feleség, de ha egyedül vagyok vele, több az egész pokolnál.*

GYENGÉD VŐ.

Nő: Ugyan édes Aladár, miért neheztelsz szegény édes anyámra? Bánt az téged, hogy anyósod olyan fiatalos asszony?

Férj: Sőt ellenkezőleg, édesem; szeretném, ha még fiatalabb, ha még — *hajadon leány volna!*

Háztűznézőben.

Házasulandó fiával az apa véletlenül leányos házba tévedt.

— Van szerencsém bemutatni Eliz leányomat, — szölt a házi gazda, egyúttal hozzátevén: *eladó leány az én kicsikém.*

A kisasszonyon nagyon mélyen kivágott ruha volt s jó maga bizony szörnyen sovány volt s lapos, mint a deszka.

— Látom, hogy eladó a kisasszony — szölt a vendégapa — mert a boltajtók ugyan csak tárva-nyitva vannak; *de nagyon gyengén van bent az árucikk.*

Udvarias pinczér.

Egyik első rendű vendéglőben történt.

A b-i dalárda elnöke rátamad a pinczérre a nagy drágaság miatt.

— Micsoda rablást visznek véghez maguk? Mi az oka annak, hogy egy ugorkáért 20 krt, három szem gyümölcsért 50 krt, egy falat kenyérért 3 krt vesznek?

— Hja kérem, az onnét van, — felel az udvarias pinczér — mert az urak közül sokan megszőknek; hát azoknak a részét, is beszámítjuk azoknak, a kik meg nem szőknek.

Brávó!

A válás.

— Kedves kisasszony bucsuzni jöttem. A fölmerült dolgok² után tarthatatlan a viszony. Fájdalom, mint jegyeseknek kell válnunk.

— Óh! ha már válnunk kell, bár mint hitestársak válhatnánk!

Szerető szivek.

— Mondja meg egyszer már igazán: mikor veszem engem nőül hadnagy ur?

— Ja, ja, mintyár-mintyár, csak leszem kapitén.

— No akkor mondjuk inkább a jövő században.

— Á, vasz, szászat? Szászat fan ety companye!

A viszontlátás.

Krix: Ön nagyon szomorú, kedves barátom.

Krax: Épen most jövök a temetőből.

Krix: Csak nem érte családi veszteség?

Krax: Igen... anyósom...

Krix: Fogadja őszinte részvétem kifejezését.

Krax: Köszönöm. De nem ez bánt annyira, hanem a mit a pap mondott.

Krix: Mit mondott?

Krax: Azt, hogy: „Van még viszontlátás a csillagokon túl.”

Zömök Miháj és Pemet Isvány

utozasöprő ténsurak morfondírozása.

Zömök: He-hej komám, de naon-naon szeretnék én római pálpá lönyyi!

Pemet: Enynye no! Hát oszténg vajjom mi végrül?

Zömök: Mán mondok, csupádon csak azér' szeretnék római pálpá lönyyi, hogy jaz püspököknek meghagyhatnám, hogy valamennyi bagót Rómába kügygyék.

Urasan.

UR. Miért nem csinálta nekem ezt a ruhát a másik szövetből, a mint kiválasztottam?

SZABÓ. Mert ez olcsóbb.

UR. Nem kérdeztem én azt, hogy mi az ára!

SZABÓ. Igaz. Még annak sem méltóztatott megkérdezni az árát, a mit t a v a l y csináltam.

Meg kell becsülni.

A debreczeni dalárda bucsut véve Pécestől, a vasuti indóházhoz ment s a perronon megállapodott. Mielőtt kupéba szálltak, az elnök lelkes beszédet tartott. Beszédét — fölmutatva a nyert arany-érmét — azzal végzé, hogy:

— Ezt uraim, meg kell becsülni!

Alig ejtette ki e szót, előugrik egy szemfüles becsüs:

— Thessen tsak khérem ide adni, fagak mindjárt megbetsölni.

Az „EUROPA“ előtt,

Eisigl Rákóczy: Mandjan tsak Schime boráthom, hol van oljan sukhá a Jankef Buxbaum, a ki mandta esüdtöt.

Schime Arankövy: Fhöreden fhördi mogát.

Eisigl Rákóczi: Nü, már thübb mint edj hünapja fhördi mogáth; nodjon phiszkus lehetta a Jankef!

A kanászék konyhájában.

— Édös anyám, gyümek a disznók!

— No akko miugyar ittbon lesz az apátok is!

AZ UTCZÁN.

— Mondja csak, Oszkár, nem találna valami irodalmi elnevezést a turnürre.

— Mondjuk, hogy: történeti regény.

— Hogy-hogy?

— Mert alapjában mindig némi igazságot rejt.

János hizeleg.

Panaszkodik Pista bátyánk a sok dolga miatt.

— Hidd el öcsém, én, Gazsi ülnök és András a számvevő, hárman vagyunk a vármegye ökrei.

— Igaza van, tekintetes uram! — szölt közbe János, az öreg hajdu hizelegve — *de az a másik kettő még sem annyira, mint a tekintetes uram.*

TINI — FINI.

— Te Fini, elsodálkoznál, ha látnád az új harisnyakötömet. Remekül van kihímezve. Husz forintba került.

— Ugyan kérlek, hogy lehet ennyi pénzt kiadni olyasmire, a mit senki sem lát?

— Ki tudja, hogy nem lát-e? Nagyon sok szemtelen ember van a mai világban!

Friss csapolás

a „Zöld hordó“-ban.

Szegény győri dalegyletnek nagy pechje volt: elrekedt a zászlótartójuk s nem bírta vinni a — zászlót.

Benn voltam az accisban, fizetni mentem; a Hirezi kollegám meg bort jelentett be. A mikor kijöttem, kérdezte tőlem a Bekő Tóni, hogy: „Károly, mit csináltál oda benn?“ Hát mondom: „A Hirezi gyónt, én pedig áldoztam!“

Elhült bennem a vér, a mikor egy kecskeméti dalár „vizen ballagó“-t kért tőlem; én persze a midőn megmagyarázta, hogy mi az a „vizen ballagó“: rögtön értésére adtam, hogy azt nálunk magyarul, úgy hívják, hogy: „N o c k e d l i!“

Dicselkedtek a kecskemétiak a borukkal, hogy milyen erős, milyen jó! Később mégis bevallották, hogy csak akkor mérhető a boruk, ha 300 hektoliter van együtt, akkor is csak — méterrel.

Buczko Bernát

rönddörmögései.

Na!

Mögszabadútam hát a sok kornyikáló nipsigtül! Emöntek, hála isten, per zsupp a vasuton. Jobb is, mer ha még egy napig itt maradtak vóna, hát a várbeli apostolok is verbungost jártak vóna a zórom högyin.

Sahasé láttam ijjen szabad nípöt, mint ezök a dalármiskák! Isze tudom én, hogy a főügyelletöm alatt álló szab. kir. nyavajás ezibil is kiróg a hámbú, de hogy a szab. kir. tekintélt ippeg sömmibe sé vögye, aztat csak a dalármiska tuggya mögtönny, mikó bé vagon nyakalva szab. kir. módon.

Annak mindegy, akár nappaa, akár iccezaka, mindétiglen bé vagon rugval, akkurát, mintha csak magamat látnám. Oszt ujankor még a zisten házát is dalsőresarnyoknak nizi és bög, mintha a szent János kübü faragott arany poharát akarná cenyerni. Húúú!!! minémü ordétozás vót ez a zegész hét!

Halom kifogtam rajtik. Odaattam nekijük a zegész szab. kir. várost, hát zönögjetök a kedvetökre,

engem be nem fonytok a bandátokba, eemöntem szépön a vakezimmerbe, oszt léfeküttem. Ugyám. De hát nem főzavartak minduntalan? dehonnem! mast ez, mast az!

Ecező csak gyütt ám a staféta, hogy a zégycik úrnak eelopták a remonda-óráját. Ahá! mondom — úgy kő nekije, minek nem hord toronyórát, aztat nem lohatik ee. Halom azér a zóra mögkapódik, mer mög kő mentenyi a szab. kir. böcsületöt, azér hát tisztára kögyelömbü utána jártam.

Riktig kiszimatútam! Tessék csak ide fügyelni, hutyunniképpen tuttam én mög, hogy hun leledzik az a bizonyos óra?! Itt látszik ki a szab. kir. fölségös röndörtudomány!

Haagatóztam, haagatóztam. Hát ecező csak a városház kapujába beszégetnek ám a zurak, hogy úk hallották, hogy a Csöndes biztos úr mögkerétötte azt a zórát a zálgházbú. Mögvan! mondom magamba. Akkó hát nem löhet másná, mint a Csöndes biztos úrná, vagy ha ott nincs, akkó mindön bizonyosságaa odaadta a tekéntetös főfökapitány úrnak, ha penig ott sincsen, akkor tisztára úgy van, ahogy én gondolom a zén szab. kir. eszömmee, hogy akkó mán a tekéntetös főfökapitány úr vissza is adta a gazdájának.

Úgy is vót! Na ugyi, hogy igazat beszétem?! Mer a mit én kimondok, az hájlig. Tuttam én, hogy ha én ecező belekapok, há mömmuszáj kerünyi. Csak még aztat nem tuttam, hogy ki vót az a szab. kir. tolvaj, a ki a zén tuttom nekü lopnyi mert! Na hát az is mögkerütt, mer alig hogy kigondútam, hogy maj utána járok én annak is, hát hozí is mán a Csöndes biztos úr a fülinél fogvást.

Tuttam! tuttam! úságiró vót a nyavajás, még peniglen Pesti! a hirös! Mög is montam nekije, hogy szégyülje magát, hát pesti létire csak így tud lopnyi?! De tuttam én mingyá, hogy úságirónak köllött lönnyi a tolvajnak, mer azok a zurak monták ott a kapuba, mömmög mán hallottam sokszó, hogy jó tunnak azok lopnyi, mer még egymás zúságjábú is kilopik a rányomatottöt bötüket is. Úgy ám! tudok én a mit tudok! Mer van itt szab. kir. tudomány! Osztán lám, hijába fárttam, hijába vót mindön szab. kir. eréll, mömmög tapéntat, a pesti úságotba még söm a zén nevem áll, halom a Csöndes biztos úré. Na iszen gyüjjön csak még ecező elém az a zúságiró tolvaj, tülleem ugyan lesheti, hogy befogjam.

Na te Gergő, te szépön viseted magadat! Há léhagytad főzetni magadat egy nyavajás pesti zúságirótól? Szégyüld magadat, ezér becsuklak? Mi? nem mész? — Belódújj, aszondom, mer úgy végig klavéroztlak a balkezemre, mint a méltóságos Zicsi goróf ott a esarnyokba, oszt bögsz tülle, akar csak te vóna az a ezör dalármiska, a ki mutyiba énekütt a mütt szombaton. Ájnczváj befelé! mer ezön a hétön ússem késérhettem be sönkit, azért hát csak lotty a düttyiba!

Dalmő-fülfordítások.
Éneklő Knófelblüh Zámi, csikus egy palesztinai posztán.

Ne az legyek, a ki vagyok,
Ha a borral fel nem hagyok;
És hogy többé ne szomjazsam,
Asztal alá iszom magam.

Ach zall niksz zájn, der vosz ach bin,
Venn ach niksz aufher mit'n Jájin;
Dasz ach niksz mehr zoll dorschtig zájn,
Schaszchen ach mach vajl ón mit Vájn.

Szörnyűség.

Rettenetes álom,
Igazán szörnyűség!
Láttam, mint anyósom
Koporsóba tették...

— Vigasztalódjál, hisz
Az egész csak álom!
— Hiszen szörnyűségnek
Eppen ezt találok!

Marczi.

Apróságok.

Tolong a falusi nép a dalcsarnok körül. Kevesen tudják,
mi a célja annak a hatalmas környikálásnak, mit az összpó-
bára besereglett dalárok véghez visznek.

— Már aztán minek is gyűttek ide?
— Hát a király küldötte, hogy megtanulják a szótját
mert úgy mondik, háboru lesz a muszkákkal.
— És ki viseli a költséget?
— Már mint a költséget? Hát az ország. Hiszen azért
emelték fel a porciót, meg a pótlékot.

*

— Hallotta-e koma, hogy a dalárdák a Kossuth apánk
nótájára is rá akartak gyujtani a nagy fabódében, de a félkezű
nimet Pecsóvics gyenyerdális nem engedte.

Gr. Pejacevicsnek nézte Zichy Geizát a jámbor.

*

Megfog egy ... tollas daltestvér:

— Hogy tetszettünk?
— Nagyszerűen, barátom. Kifogástalanul énekelte.
— Ugy-e! Mit gondolsz a jutalommal? Az egyik arany-
érem a mienk!
— Természetesen, de ... azaz hogy ...
— Mit akarsz e habozással mondani?
— Azt, hogy az esküdtszék nektek ítélne, de a bíróság —
— Már pedig az ezüst érmet el nem fogadjuk, kategorice
visszautasítjuk ...

Elkomorodtam, de csakhamar jó kedvre derültem, mert
ti ez enkat különböző színű tollas kétlábtól ugyanezt hallottam.
Mind a r a n y o s emberek ezek a dalárdisták?

*

(A jury ítélete előtt.)

— Kedves, drága testvérem, Hoffer, a világ legnagyobb-
szerűbb tenorja, az európai híres kitünő pécsi dalárdának fényes
csillaga ...

— Mélyen tisztelt Sipos ur, hazánk dalgyéneke lelke ...
— Kitünő érdemű Goll ur, meczenásunk, pátrónusunk, ki,
bár anyagilag független, tisztán lelki gyönyörből a dalszövetke-
zetnek szenteléd erődöt, hogy a pénztári Augias-istálót ki-
tisztítsd ...

(A jury ítélete után.)

— Hoffer? Hangja magas, de nincs benne lyrai olvatag-
ság. Valódi, saltó-mortalékkal hat, van valami benne a szél-
hámoság genijéből. És irigy. Kitünő tenorunkat, kinek párja
nincs, gyűlöli. Ő szavazott le.

— Hogy lehetett Sipost beválasztani?! Ő csak a zenéhez
ért, ha ért, a dalhoz nem is konyit ...

— Hogy Goll ellenünk volt, az bizonyos; fősvény, fukar,
jobb a lelkének, ha kevesebb aranyat kell nyomtatnia.

*

Follmann: Midőn a tűzoltó-egylet ... akarom
mondani: a dalárda ünnepeit üljük, akkor tisztelt ház ...
akarom mondani — mélyen tisztelt gyülekezet, megerednek az
ég csatornái, hogy keblünk lobogó lángját a lelkesedés ...

Karancsi: Mélyen tisztelt presbyterium ... én az egy-
háznak felkent papja, szólásra jelentkezvén, ebbéli természetadta
és törvényesen biztosított jogommal félórán át egyfolytában élni
őhajtván és akarandó ...

Danilovics: Hol vagy Huber? Nem látlak. Eltűntél.
Leszállok a sirba, a sir mélyébe, a világosság szövéténekével
hogy a mulandóság fátjolát ketté lépjem —

*

Mikor a hódmezővásárhelyi igen tisztelt kiküldött ur im-
máron huszadik indítványát terjeszté a tractus ... akarom mon-
dani a nagygyűlés elé, egyik odakiált hozzá:

— Elég már a szóból!

— De soha a jóból! — replikálja a tiszteletes ur és nagy-
hamarosan kikanyarítja a 21-ik indítványt, mi alatt a derék
Ábrányinak ideje van egy ábrándot lekottázni a számvizsgáló
bizottsági jelentés tiszta lapjára.

*

